

การศึกษาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

การศึกษาภายในประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย บริหารจัดการโดยกระทรวงการศึกษาและวัฒนธรรมแห่งชาติ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ.2532 และพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2546 รัฐบาลอินโดนีเซียได้คำนึงถึงความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ทุกลักษณะ ที่ครอบคลุมการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย โดยจำแนกเป็นการศึกษาในโรงเรียน (school education) และการศึกษานอกโรงเรียน (out-of-school education)

นโยบายด้านการศึกษาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

หลังจากที่สาธารณรัฐอินโดนีเซียมีการปฏิรูปการศึกษาของ ก้าวสำคัญคือ การประกาศแผนปฏิบัติการแห่งชาติว่าด้วยนโยบายการศึกษาเพื่อมวลชน “Education for All” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาและเพื่อสร้างความมั่นใจว่า คนอินโดนีเซียทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเพศใด จะมีฐานะยากจน อยู่ห่างไกลความเจริญ หรือเป็นผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานภาคบังคับ 9 ปี

เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย รัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์แห่งชาติไว้ ดังนี้

1) เพิ่มโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยเฉพาะกับนักเรียนที่ยากจน

2) ปรับปรุงคุณภาพการให้บริการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3) เสริมสร้างขีดความสามารถในระดับชุมชน โรงเรียน และท้องถิ่น ผ่านการจัดการ ในโรงเรียน และการมีส่วนร่วมของชุมชน

กลยุทธ์ด้านการศึกษาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

1) นำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษา และเพิ่มงบประมาณสนับสนุนการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2) ให้ความสำคัญกับโครงการเร่งด่วน การจัดหาที่เรียนอย่างทั่วถึงและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน

3) ประสานความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการศึกษาทุกกลุ่ม รวมถึงเรื่องงบประมาณ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับสมาชิกชุมชน ต้องเข้ามาจัดการร่วมกัน

นอกจาก “Education for All” แล้ว กระทรวงศึกษาฯ ยังเน้นเรื่องการฝึกอบรม โดยมี “โครงการฝึกอบรมผู้ฝึกงานระบบทวิภาคี” ซึ่งมีลักษณะเป็นการศึกษาที่หมายถึง การจัดหลักสูตรร่วมกันระหว่าง ส่วนฝึกอบรมหรือสถานศึกษากับสถานประกอบการ เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนหรือผู้ฝึกงาน มีความรู้ในเชิงทฤษฎี และมีทักษะที่จะปฏิบัติงานได้จริง อันเป็นปรัชญาของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการจัดหลักสูตรการเรียนรู้อยู่ในระบบนี้ ต้องอาศัยความร่วมมือและความเข้าใจของทั้งสองฝ่าย คือสถานประกอบการ และสถาบันการศึกษา เพื่อจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายตามเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้

ระบบการศึกษาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียมีระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยระดับชั้นเตรียมอนุบาล อนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นไปตามกฎของการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี

1) การศึกษาระดับชั้นเตรียมอนุบาลและอนุบาล (ไม่มีการบังคับเรียน)

เป็นการศึกษาสำหรับนักเรียนอายุ 4 – 6 ปี ใช้เวลา 3 ปี เพื่อเตรียมความพร้อมด้านร่างกายและจิตใจก่อนเข้าศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา อย่างไรก็ตาม โดยปัจจุบันการศึกษาในระดับชั้นปฐมวัยได้รับความนิยมสูงขึ้น เนื่องจากผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้านเป็นส่วนมาก ทำให้ต้องส่งบุตรหลานไปโรงเรียนเตรียมอนุบาล (Preschool) เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2) การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ภาคบังคับ 9 ปี)

ประกอบด้วยการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา 6 ปี และมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี และโรงเรียนการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ (คนพิการ)

รัฐบาลอินโดนีเซียได้กำหนดนโยบายการศึกษาภาคบังคับเพิ่มเป็น 9 ปี ในปีพ.ศ. 2537 จากเดิมที่กำหนดการศึกษาภาคบังคับไว้ 6 ปี ในปี พ.ศ. 2527 ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนรัฐ

3) การศึกษาระดับเตรียมอุดมศึกษา

เป็นการศึกษาในระดับชั้นที่ต่อจากการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี นักเรียนจะเลือกเรียนในสาขาที่สอดคล้องกับความต้องการของตนเองและครอบครัว โดยแบ่งออกเป็นสายสามัญ ได้แก่ ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี หรือศึกษาในสายอาชีพหรืออาชีวศึกษา 3 ปี

4) การศึกษาระดับอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยในอินโดนีเซียส่วนใหญ่มีโครงการแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศทั้งด้านบุคลากร (อาจารย์และนักศึกษา) งานวิจัยการอบรม และการตีพิมพ์บทความ ทั้งนี้ รัฐบาลได้อนุญาตให้มีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่างชาติ โดยมหาวิทยาลัยต่างชาติสามารถก่อตั้งมหาวิทยาลัยสาขาในอินโดนีเซียได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 แต่ต้องใช้ชื่อภาษาอินโดนีเซียและต้องปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับกฎหมายและวัฒนธรรมในประเทศ ต้องมีจำนวนของครูต่างชาติไม่เกินร้อยละ 40 ในระดับอุดมศึกษา รวมทั้งต้องเป็นองค์กรที่ไม่หวังกำไร

หลักสูตรการศึกษาของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

หลักสูตรประถมศึกษา (Sekolah Dasar: SD)

หลักสูตรชั้นประถมศึกษาเป็นหลักสูตรภาคบังคับสำหรับนักเรียนอายุตั้งแต่ 7 – 12 ปี ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 6 ปี เรียกว่า ชั้นปีที่ 1 – 6 คล้ายกับประเทศไทย (ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6) ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนสหศึกษาที่ลูกกำหนดหลักสูตรโดยกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งยึดตามสภาพและความต้องการในท้องถิ่นนั้นๆ ในช่วงประถมศึกษาปีที่ 6 จะมีการสอบไล่เพื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากส่วนกลางทั่วประเทศ โดยข้อสอบจะใช้ภาษาอินโดนีเซียเป็นหลัก

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น (Sekolah Menengah Pertama: SMP)

หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นหลักสูตรภาคบังคับหรือสามัญขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนอายุ 13 – 15 ปี ใช้เวลาเรียน 3 ปี โดยมุ่งเน้นศึกษาในวิชาพื้นฐาน เช่น ปัญญาศีล ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษา ศิลปะ ภูมิศาสตร์ ศาสนา พลเมือง ประวัติศาสตร์ และหัตถกรรม เป็นต้น

หลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา (SekolahMenengahAtas: SMA)

หลักสูตรชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 3 ปี สำหรับนักเรียนอายุ 16 – 18 ปี ในระดับชั้นนี้จะเน้นเรื่องการพัฒนาทักษะและเพิ่มพูนความรู้เพื่อเตรียมความพร้อมนักเรียนเข้าสู่การศึกษาขั้นสูงในระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยต่อไป

หลักสูตรสามัญวิชาชีพ (SekolahMenengahKejuruan: SMK)

หลักสูตรสามัญวิชาชีพหรืออาชีวศึกษาเป็นหลักสูตรที่รัฐบาลให้ความสนใจและเร่งเพิ่มจำนวนโรงเรียนด้านวิชาชีพ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดการค้าโลก โดยแบ่งย่อยออกเป็น 6 ประเภทได้แก่

- 1) เกษตรกรรมและการป่าไม้
- 2) การท่องเที่ยว
- 3) สภาพแวดล้อมชุมชน
- 4) ศิลปะและหัตถกรรม
- 5) ธุรกิจการจัดการ
- 6) เทคโนโลยีและอุตสาหกรรม

หลักสูตรอาชีวศึกษา (SekolahMenengahKejuruan)

ใช้เวลาเรียน 3 ปี และสามารถเรียนต่อในระดับอนุปริญญา (Diploma) ได้อีก 3 ปี

หลักสูตรอุดมศึกษา

หลักสูตรอุดมศึกษาเป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นสูงสายวิชาการเพื่อสร้างความเชี่ยวชาญด้านวิชาการ เทคโนโลยีและการวิจัยการศึกษาสายอาชีพ มุ่งพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ในระดับอุดมศึกษา แบ่งออกเป็น 3 หลักสูตรตามวุฒิการศึกษา ได้แก่ ปริญญาตรี 4 ปี ปริญญาโท 2 ปี และปริญญาเอก 3 ปี

โดยสรุป ระบบการศึกษาของประเทศอินโดนีเซียใช้ระบบ 6 3 3 เหมือนกับประเทศไทย ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลผ่านการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลท้องถิ่น

รูปแบบการจัดการศึกษา

การศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบของประเทศอินโดนีเซีย แบ่งออกเป็นรูปแบบต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาทั่วไป

การศึกษาทั่วไปมุ่งเน้นให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะในด้านต่างๆ และได้ความรู้พื้นฐานทั่วไปตามหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ

2. อาชีวศึกษา

อาชีวศึกษาเน้นให้นักเรียนฝึกทักษะในการประกอบอาชีพเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริง

3. การศึกษาพิเศษ

การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ ซึ่งเน้นให้มีความสอดคล้องกับคนพิการในแต่ละกลุ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการประกอบอาชีพและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้

4. การศึกษาเฉพาะทางด้านการบริการ

การศึกษาเฉพาะทางด้านการบริการเป็นการศึกษาเพื่อเพิ่มความสามารถเฉพาะด้านในงานบริการ โดยมีรูปแบบที่จัดไว้เพื่อเตรียมตัวสำหรับการปฏิบัติงานทั้งในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

5. ศาสนศึกษา

ศาสนศึกษาเป็นการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ของการเรียนเพื่อสร้างนักเรียนให้มีความรู้ด้านศาสนาและสังคม รวมถึงสามารถแสดงบทบาทของผู้มีความรู้ด้านศาสนาได้เป็นอย่างดีหลังจากเข้ารับการการศึกษา

6. การศึกษาระดับวิชาชีพ

การศึกษาระดับวิชาชีพเน้นให้มีความรู้และทักษะที่เชี่ยวชาญพิเศษในระดับวิชาชีพ เพื่อสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การศึกษาพิเศษ (Sekolah Luar Biasa: SLB)

รัฐบาลอินโดนีเซียได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษากับเด็กพิการ ทำให้มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาโดยมีเป้าหมายของการจัดการศึกษาดังกล่าวเพื่อให้ นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองและดำรงอยู่ในสังคมได้ อย่างไรก็ตาม กระทรวงศึกษาธิการอินโดนีเซียได้จัดสถาบันการศึกษาแยกตามตามความพิการของเด็ก ดังนี้

1. SLB-A: โรงเรียนพิเศษสำหรับผู้บกพร่องทางการมองเห็น
2. SLB-B: โรงเรียนพิเศษสำหรับการสูญเสียการได้ยิน
3. SLB-C: โรงเรียนพิเศษสำหรับคนพิการปัญญาอ่อน
4. SLB-C1: โรงเรียนพิเศษสำหรับคนพิการปัญญาปานกลาง
5. SLB-D: โรงเรียนพิเศษสำหรับการด้อยค่าสินทรัพย์ทางกายภาพ
6. SLB-E: โรงเรียนพิเศษสำหรับความยากลำบากทางอารมณ์พฤติกรรมทางสังคม
7. SLB-G: โรงเรียนพิเศษสำหรับคนพิการทางร่างกาย
8. SLB-M: โรงเรียนพิเศษสำหรับเด็กออทิสติก

ความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

1. กระทรวงการศึกษาธิการไทยและกระทรวงศึกษาธิการแห่งชาติอินโดนีเซียได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจด้านการศึกษา (MOU) เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2554 (ปัจจุบันได้สิ้นสุดผลบังคับใช้แล้ว และอยู่ระหว่างการพิจารณาจัดทำความร่วมมือฉบับใหม่) โดยสาขาความร่วมมือที่สำคัญ ได้แก่

- 1.1 การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศและสิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์ระดับก่อนประถม ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและเทคนิค และอุดมศึกษา ผ่านการศึกษาทั้งในและนอกระบบ
- 1.2 การแลกเปลี่ยนครู บุคลากรและนักเรียน
- 1.3 การแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและเทคนิค และอุดมศึกษา ผ่านการศึกษาทั้งในและนอกระบบ
- 1.4 การพัฒนาโรงเรียน มหาวิทยาลัย/โพลีเทคนิค ร่วมกัน ของสองประเทศ
- 1.5 การรับรองวุฒิการศึกษาร่วมกัน
- 1.6 การพัฒนาความเป็นวิชาชีพครู ผู้บริหารและบุคลากร
- 1.7 การจัดสรรทุนทางการศึกษา
- 1.8 การวิจัยร่วมและการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์นานาชาติ
- 1.9 การส่งเสริมการสอนภาษา
- 1.10 การอำนวยความสะดวกโครงการฝึกงานสำหรับนักเรียนด้านอาชีวศึกษาและเทคนิค

ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

2. ศูนย์ประสานงานและบริหารการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้เข้าพบและหารือประเด็นด้านการศึกษากับท่านกงสุลใหญ่ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ประจำจังหวัดสงขลา เพื่อหารือแนวทางในการจัดทำบันทึกความเข้าใจในข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมกับต่างประเทศ ตามโครงการเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างประเทศเพื่อความมั่นคง เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2563 ณ สถานกงสุลสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ประจำจังหวัดสงขลา โดยมีประเด็นหารือสรุปได้ดังนี้

2.1 การแนะนำการศึกษาต่อและการปฐมนิเทศเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ประเพณี วัฒนธรรม และได้รับการเตรียมความพร้อมด้านสังคม และ ปฏิบัติตนก่อนเดินทางไปศึกษาต่อ ทางสถานกงสุลสาธารณรัฐอินโดนีเซียมีความยินดีให้ความร่วมมือและสนับสนุนกิจกรรมดังกล่าว

2.2 การดูแล ช่วยเหลือ ติดตาม รวมทั้งส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นการเสริมสร้างการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งนำไปสู่การสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างนักเรียนไทย – อินโดนีเซีย โดยเฉพาะการดูแลติดตามนักศึกษาจากสาธารณรัฐอินโดนีเซียที่เดินทางเข้ามาฝึกสอนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เห็นควรให้หน่วยงานภาครัฐมาร่วมดูแลและติดตามนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเช่นกัน โดยอาจจะจัดแนวทางการร่วมมือในระดับรัฐต่อรัฐและจัดทำเครือข่ายมหาวิทยาลัยระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

2.3 การเทียบโอนวุฒิการศึกษาของสถาบันการศึกษาของสถาบันการศึกษาที่ได้รับการรับรองทั้งสองประเทศควรสร้างการรับรู้และแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่ นักเรียนที่มีความประสงค์จะเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศทราบ

2.4. การหารือข้อตกลงในความร่วมมือ (MOU) ด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมในระดับกระทรวงศึกษาธิการทั้งสองประเทศ เกี่ยวกับแนวทางและความเป็นไปได้ในการทบทวนในประเด็นต่างๆ ภายใต้ MOU อีกครั้ง ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

3. ประเทศไทยและสาธารณรัฐอินโดนีเซียได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2493 ความสัมพันธ์โดยทั่วไปมีความราบรื่นและแน่นแฟ้น ตลอดระยะเวลา 70 ปีที่ผ่านมาโดยไม่มีความขัดแย้งและเป็นมิตรประเทศที่ดี สำหรับความร่วมมือด้านการศึกษามีความร่วมมือในทุกระดับชั้นการศึกษา ได้แก่

3.1 ระดับประถมและมัธยมศึกษา เช่น โครงการสถานศึกษาเครือข่ายระดับประถมและมัธยมศึกษา (Twining Digital Classroom)

3.2 ระดับอาชีวศึกษา เช่น โครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน SEA-TVET Student Internship Exchange Programme และโครงการสถานศึกษาเครือข่ายอาชีวศึกษาไทย – อินโดนีเซีย

3.3 ระดับอุดมศึกษาและทุนอบรมสำหรับบุคลากรภาครัฐ เช่น โครงการแลกเปลี่ยนครูฝึกสอน (Pre-Service Teacher Exchange) โครงการทุนการศึกษาจากมูลนิธิธัมมาติยะให้แก่นักเรียนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ และโครงการส่งเสริมภาษาอินโดนีเซีย

4. เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐอินโดนีเซียประจำประเทศไทย (นาย รัคมัต บูดีมัน) ได้เข้าเยี่ยมคารวะ นายกรัฐมนตรีในโอกาสเข้ารับหน้าที่ เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2564 ได้มีการพูดคุยถึงเรื่องของความร่วมมือด้านการศึกษา โดยเอกอัครราชทูตอินโดนีเซียประจำประเทศไทย เห็นพ้องกับนายกรัฐมนตรีไทยว่าทั้งสองประเทศควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างกัน โดยอินโดนีเซียมีความยินดีที่จะสนับสนุนทุนการศึกษาให้แก่นักศึกษาไทย เพื่อไปศึกษาในสถาบันการศึกษาต่างๆ ในอินโดนีเซีย

5. การประชุมคณะกรรมการความร่วมมือทวิภาคี (JC) ไทย – อินโดนีเซีย ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 5-6 กรกฎาคม 2561 ณ เมืองย็อกยาคาร์ตา อินโดนีเซีย

6. กระทรวงศึกษาธิการไทย เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะทำงานร่วมด้านการศึกษาไทย – อินโดนีเซีย ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2555 ณ โรงแรมตรัง กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาระหว่างไทยและสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ตามบันทึกความเข้าใจ (MOU)

7. ประเทศอินโดนีเซียได้จัดตั้งศูนย์ไทยศึกษาที่มหาวิทยาลัยอินโดนีเซีย และในปี พ.ศ. 2547 มีการจัดตั้งศูนย์อินโดนีเซียศึกษาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ซึ่งดำเนินการร่วมมือด้านศิลปวัฒนธรรมระหว่างกัน นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษาของทั้งสองประเทศยังได้ดำเนินการเพื่อส่งเสริมความร่วมมือเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

8. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 – ปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการของอินโดนีเซียได้ให้ทุนการศึกษากับนักศึกษาไทยไปศึกษาในสาขาศิลปะและภาษาอินโดนีเซีย ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของอินโดนีเซีย โดยไม่ได้รับปริญญา เป็นเวลา 1 ปี ๆ ละประมาณ 5-10 คน ระดับปริญญาโทปีละ 1-3 คน นอกจากนี้ กระทรวง

การต่างประเทศของอินโดนีเซียได้ให้ทุนการศึกษาด้านวัฒนธรรม ระยะเวลา 3 เดือน แก่ประเทศไทย
จำนวน 1 คน ซึ่งเริ่มเมื่อปี พ.ศ. 2547

9. ประเทศไทยส่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในโครงการ ASEAN Primary School
Sport Olympiad (APSSO) เป็นประจำทุกปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม การวิจัย และเทคโนโลยี

Mr. Nadiem Anwar Makarim

ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม การวิจัย และเทคโนโลยีของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ในปี พ.ศ. 2562 ถึงปัจจุบัน และเคยเป็นผู้ก่อตั้ง Gojek ซึ่งเป็นเครือข่ายการขนส่งสำคัญของอินโดนีเซีย และ Logistics Startup ที่กลายเป็น Startup แห่งแรกของอินโดนีเซีย

นอกจากนี้ยังเคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ได้แก่

- ปี พ.ศ. 2553–2562: ตำแหน่งประธานกรรมการบริหาร Gojek
- ปี พ.ศ. 2556–2557: ตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายนวัตกรรมของ Kartuku
- ปี พ.ศ. 2554–2555: ผู้ร่วมก่อตั้งและกรรมการผู้จัดการของ Zalora อินโดนีเซีย
- ปี พ.ศ. 2549–2552: ที่ปรึกษาของ McKinsey

อ้างอิง

https://www.ditp.go.th/contents_attach/204552/204552.pdf

<https://www.youtube.com/watch?v=AcKb0iu4C9I>

<https://www.eef.or.th/9089-2/>

<https://erp.mju.ac.th/acticleDetail.aspx?qid=658>

<https://www.eef.or.th/educational-equality-in-asian/>

<https://www.blognone.com/node/112714>

<https://marketeeronline.co/archives/204660>

<https://www.seameo.org/img/ministers/indonesia.pdf>

สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2565